

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instrvctio Magistri Novitiorvm

Juan <de Jesús Maria>

Coloniæ, 1613

Exhortatio ad cultum paupertatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48543](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48543)

non diligenter incumbere.

Quid ultra à me reposcitis, dilectissimi fratres, qui ad patriam per varios fluctus nauigatis? In hoc verbo instaurantur omnia: Obedite Præpositis vestris. Veneramini illos, quia Dei personam gerunt, amate illos, quia bonum vestrum strenuissimè procurant. Incumbite in opus obedientiæ Deo acceptissimum, vobisque saluberrimum. Incedite per sublimem, tutamque viam, quam factus obediens à præsepio, vsque ad Crucem confecit Iesus Christus Dominus Noster, qui vos, precor, obedientiæ suæ cõsortes efficiat.

Exhortatio ad cultum paupertatis.

DE Apostolicæ paupertatis cultu dicturus, charissimi fratres, vellem ego Iesu Christi paupertatem prædicantis sensum & assequi, & vobis imprimere. Res certè sublimis, & à prudentia huius sæculi longè remota est: ac propterea à minimè mirandum, si sapientes mundi lateat, & paruulis reuelata sit. In hoc præsertim capite, Christi sententia, à mundi opinione longissimè discrepat.

crepat. Mundus quippe diuites beatos appellat: sed Dei Sapientia dicit: Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum cœlorum. Ab hac ergo Redemptoris Nostri sententia ducam ego sermonis initium; simulq; vos monebo, veritatem hanc à tãto præceptore prolatam non modò firmissime credatis, verùm & sentire conemini: Vt scilicet altè percipiatis, verũ proculdubio esse, paupertates cultores esse beatos: ac per hoc Apostolicæ paupertatis dignitatẽ, & sublimitatẽ & ametis & admiremini. Verũ est certe, per contẽptum diuitiarũ, & cõmoditatum, animum hominis Christiani, in quandã altitudinẽ mentis extolli, quæ cœlo contigua videtur: ac experimento ediscere, paupertatẽ Apostolicã genus quoddã beatitudinis esse, futuræ ac perfectæ fœlicitati finitimũ. Iam ergo, cùm vos, quemadmodum & ceteri homines, in beatitudinẽ suspiratis, æquũ erit, ostensam beatitudinis viã diligatis, atq; sectemini. Neque ad rem hãc extrinsecus affixis argumētis indigebo, cũ satis iam, ex præuia Iesu Christi gratia, & electione, è numero illorũ, qui per

per os Petri dixerunt: Ecce nos reliquimus omnia, & secuti sumuste. Certè, ex quo spreto sæculo, ad Religionis montem ascendistis, reliquistis omnia, nisi forte aliquis Ananias inter vos Spiritui sancto ficta renuntiatione mentitus sit. Spero autem neminem adesse, cui non placeat omnia reliquisse. Quocirca de affectu repurgando, & proinde de perfectiore paupertatis cultura vos instruere pergam.

Pono in primis, culturam hanc non in ipsa rerum temporalium priuatione potissimum consistere. Nostis enim, plurimos, extra claustrum hoc, maiorem, quàm vos, victus, vestium, reliquarumq; rerum penuriam pati; cuiusmodi sunt, qui laceri, & ægroti ostiatim panem mendicant: quos tamen non recensemus in agmine illo selecto, virorum fortium, qui paupertatem Iesu Christi colunt. Necessitas quippe ibi vrget; sed in Christianæ paupertatis cultu electio, spiritusq; laudatur. Quapropter si Christum ab infantia pauperem imitari seriò cupitis, spiritum à vobis, hoc est, voluntatem affectumve requiro:

ui-
 ex
 on-
 nifi
 itui
 fit
 con
 de
 er-
 in-
 on
 ne
 m,
 o-
 ia-
 if-
 m
 e-
 o-
 fu
 bi
 is
 a-
 e-
 r-
 e-
 o:

quiro: vt scilicet oderitis opes & corpo-
 ris commoditates, & sanctorum inopiã
 omni auro pretiosiore toto corde se-
 detemini. Percipite quæ hortor, dilectis-
 simi fratres, & in sapientiam hanc mun-
 do altiore affurgite. Placeat vobis
 doctrina hæc abscondita, quæ cordis li-
 bertatē, ac desideria cœlestia, sub laceris
 vestibus & mūdi despectu creat: & mo-
 dum illius exercēdæ, in schola humiliū
 ediscite. Ne probetis sententiam mo-
 nachi apparenter spiritualis, qui nihil si-
 bi deesse cupit, & se pauperam idē exi-
 stimat, quod superflua minimē requi-
 rat. Profectō sententia hæc Iesu Christi
 Dei, ac Domini Nostri sententiæ parūm
 congruit. Si enim necessaria suppetauit,
 quomodo cultura paupertatis exerce-
 tur? Certe Principes orbis terrarū, hoc
 genus paupertatis colūt, si mediocriter
 pij sint: nam superflua non coaceruant:
 sed quæ personis, statuiquē superflu-
 unt, in vsus pios impendunt. Quamo-
 brē mirū est, Apostolicos pauperes esse
 velle, qui superflua solūmodo reijciūt.
 Attēdite, quæ dico. Ille verus pauperta-
 tis cultor est, qui necessaria sibi deesse
 non

non modò patienter fert, verùm & cupit. Ille verus Christi pauper est, qui rebus necessarijs sibi oblati, viliores, minusque commodas seligit. Ille serio paupertatem Apostolicam diligit, qui occasiones captat, vt victus, vestes, lectus, & alia, quæ inter necessaria recensentur, inopiam, & derelictionem representent. Atque hæc ipsa ratio est, ob quam veri mundi contemptores à Superioribus instanter efflagitant, vt ea, quæ alij Religiosi tanquam inutilia deponunt, ipsis ad vsum tribuant: mirumque dictum est, quam foeliciter in claustris ea exercitatione proficiant. Hæc est schola Iesu Christi Crucifixi, qui non habuit, vbi caput reclinaret. Hæc est eruditio illorum, qui gradiuntur, per arctam viam, quæ ducit ad vitam. Hæc est hæreditas fortium, qui regnum cœlorum rapere, omnibus mundi ponderibus exonerati festinant.

Veruntamen, vt rem tantam, qua decet animi alacritate aggrediamini, subiectas rationes æqua lance ponderare.

Prima ratio. Quod ad res ipsas pertinet, omnes, quotquot adestis, reliquistis omnia:

omnia: neque enim in claustrum quicquam intulistis, quo vteremini: sed nudum nudum Christum sequi cœpistis. Si ergo res non habetis, quas Deo inspirante respiciatis: quis non videat, extremam dementiam esse, deprauato affectu, res tēporales voluntate repetere? Corpus quippe omnino caret ijs rebus, & animus immoderatē illas appetendo turpiter, & inutiliter errat. Neque rationis huius vis ad ea bona temporalia, quę in sæculo neglexistis, tantum modò pertinet: in ipso enim claustro, per occasiones plurimas exercenda est. Solēt enim monachi tantundem affectus, in rebus planè vilissimis, quas intra claustrum habere se posse, confidunt, puta in Breuiario, seu veste rudi collocare, quantū in amplo patriminio in sæculo posuissent: quod sanè incredibilis stultitię genus est. Rationis ergo vis omnia refecat: nam neque ex ijs, quę in sæculo reliquistis, neque ex ijs, quę in claustro sunt, à veris Christi pauperibus, quicquam optandum est: quandoquidem omnia primo renuntiationis sacrificio abdicata sunt: & nihil sub arbitrio vestro remansit.

mansit, quod optare, vel usurpare possitis.

Secundaratio. Nemo ex vobis est, qui primæ inspirationis calore concepto, Iesu Christo, ex toto corde seruite non omnino constituerit. Cùm ergo exploratũ sit, vos id propositũ, vt par est, explere nõ posse, si affectũ rebus tẽporalibus hærere sinatis, proculdubiõ eni debetis, vt cor neq; reb⁹ in sæculo relinquitis, neque ijs, quæ status noster concedit, adhæreat. Perspicua certè mensuratio est; quia scilicet tantũ amoris Deo adimitur, quantũ in re quauis immodicè collocatur, iuxta illud effatur Augustini: Minuste amat, qui tecum aliquid amat, quod propter te nõ amat. Considerate ergo, quàm sit infœlix commutatio, affectum, qui Deo totũ affigi deberet, in veste, exempli gratia, vel libro, vel lecto, vel cibo degere.

Tertiaratio, Tempus breue est: præterit enim, vt cernitis, figura huius mũdi. In breui verò temporis periodo, lógumiter conficiendum est. Proptereà quippe Iesus Christus, pauperum exemplar exul

exultavit vt gigas ad currendam viam.
 Quomodo ergo nudum, & currentem
 sequi poteritis vestiti, & onerati? Pon-
 dus rationis huius ab exemplo tanto
 petitum innumeros imitatores, egētes,
 angustiātos, afflictoſ, ad ſcholam Noſtri
 Redemptoris perduxit: qui circuierunt
 orbem in melotis, & pellius caprinis,
 quique in ſolitudinibus errantes, vel in
 montibus & ſpeluncis, atque cauernis
 terræ omni ſolatio deſtituti, latentes
 maluerunt omni mundi refrigerio ca-
 rere, quā cor rerum caducarum ſol-
 licitudine anxium, à libertate filiorum
 Dei, & ſtudio æternorum bonorum a-
 uertere.

Et vos ergo, dilectiſſimi fratres, tantanā
 habentes impositam nubem teſtium,
 per patientiam auſteræ diſciplinæ, quæ
 magnam habet remunerationem, de-
 ponentes omne pondus rerum, quibus
 animus prægrauatur, currite ad opes
 æternas, & breui exercitio Apoſtolicæ
 paupertatis immenſa gaudia compara-
 te. Ne ſequamini vana conſilia diuitis il-
 lius, qui epulabatur quotidie, ſplēdide,
 & in terris theſauros ſuos recondebat.

Sequimini potius consiliū Lazari fame-
lici, & laceri ac vlceribus pleni; & per
vias duras incōmoditatū, ac laborū, qui
sunt dulcissimæ paupertatis cōmites, ad
requiem in sinu Abrahamæ vobis paratam
properate. Quod Iesus Christus Noster
vobis, oro, concedat.

Exhortatio ad cultum humilitatis.

SI linguis hominum loquar, & An-
gelorum, charissimi fratres, humilita-
tis altitudinem, ac suauitatem, quam Ie-
sus Christus D. N. mitissimo magisterio
docuit, non æquabo. Habet enim pro-
funditatem quandam cœlestis virtutis
hæc, filij Dei exemplo, mirificè confir-
mata, qua omnis sapientia, & omnis Sa-
ctorum eloquentia vincitur, & velut in
mari magno, ac spatioso mergitur.
Quocirca vellem ego, vt solo humilita-
tis nomine audito, diuinum quiddam
licet incognitum æstimaretis, & pretio-
sissimi thesauri desiderio teneremini
quemadmodum purissimum aurum
terræ visceribus occultatum solare rei fa-
rus, s